

Arme Sara, of De indiaansche vrouw : aanwijzende den regten weg tot geluk en tevredenheid

<https://hdl.handle.net/1874/355329>

220

5

ARME SARA,

OF

DE INDIAANSCH E VROUW.

Aanwyzende den regten Weg tot geluk en tevredenheid.

NAAR HET ENGELSC H.

VIERDE DRUK.

Het was in Maart 1824, dat ik eerst in kennis kwam met de arme Sara. — Zij sprak mij aan, en verzocht eenige broedkorsten, en zeide: » Ik wensch niets dan kruimels: die zijn toereikend voor mijn arm, oud ligchaam, hetwelk gereed is in stof te veranderen.” — Ik had gehoord van eene arme maar godsdienstige Indiaansche vrouw, en toen ik haar iets gaf, deed het mij leed, dat ik slechts zoo weinig had te geven. — Ik vroeg haar: » Hoe hebt gij het gesteld in den laatsten kouden winter?” — » Och Mevrouw,” antwoordde zij, » God doet meer goed voor Sara, dan zij had durven denken. Toen het winter werd, was Sara in groote vrees: geen man noch kinderen hier! Hoe zoude het gaan indien er veel

[5]

sneeuw viel! hoe, indien het vuur uitging: de bureu waren verre weg! hoe, indien ik alleen zijnde ziek wierd! hoe, als ik stierf: niemand zoude het weten! — terwijl ik aldus in mijn hart dacht, weende ik; toen ik weende sprak iets in mijn binnenste, en zeide: vertrouw op God, Sara! Hij bemint zijne vrienden; Hij verlaat hen nooit; Hij zal nooit Sara vergeten; Hij is waarlijk haar Vriend. Ga henen en verhaal het aan Jezus, Sara! Hij beloofde de gebeden te zullen hooren; Hij hoorde Sara dikwijls bidden. Daarop droog ik mijne oogen af, ween niet meer, ga uit en val tusschen de struiken, waar niemand was, op mijne oude knieën neder, en bid. God geeft mij vele woorden: ik bid lang; God geeft mijn gemoed vrede. Dan sta ik op, ga naar mijn huis, maar kan niet ophouden met in mijn binnenste te bidden; mijn geheele hart brandt uit liefde tot God; ik ben nu gewillig koude en honger te lijden, ziek te zijn en alleen te sterven, als God slechts bij mij is. Hij weet wat het beste is; Sara weet het niet. Zoo gevoelde ik mij zeer vele dagen gelukkig, en zong den schoonen lofzang:

'k Zal steeds op mijnen Heer vertrouwen:

Hij kan mij voeden, Hij mij kleên.

Hij is mijn Rots, 'k blijf op Hem bouwen:

Want Jezus is mijn vriend alleen."

» En zijt gij toereikend ondersteund geworden Sara? » O ja! » antwoordde zij, » ik ben geen winter zonder meel geweest. » Maar hoe kookt gij dat, Sara! om er genoegzaam voedsel van te hebben? » Ik maak pap, Mevrouw! dan ga ik eens uit, gelijk van daag, en beproef eenige korsten brood en een weinig zout te bekomen, om daar in te doen; dan is het voedzaam genoeg voor dit arm, oud ligchaam. Maar als ik niets kan bekomen, dan maak ik het zoo goed als ik kan, ik kniel neder, bid God het te zegenen, en ik gevoel, gelijk als of God mij voedt en dan ben ik *hier* te vreden; » (hare hand op haar hart leggende). O! welk eene les voor mijn zorgend hart, dacht ik. — » Maar hebt gij vleesch, of andere levensmiddelen, Sara? » Niet dikwijls, Mevrouw! nu en dan ben ik er zeer naar verlangend, ik voel booze lusten in mij opkomen, dan denk ik hoe Jezus honger leed in de woestijn; maar toen de Duivel Hem zocht te verleiden, voedsel tot zich te nemen, wilde Hij het niet. Toen zeide ik: Sara is niet genoodzaakt te zondigen, om voedsel te krijgen; ik steel niet, ik eet geen gestolen voedsel, ofschoon ik ook nog zoo hongerig ben: dan geeft God mij iets te zien van Zichzelven, van Zijnen Zoon en van Zijne heerlijkheid; en ik denk in mijn hart, deze allen zullen weldra de mijnen zijn; dan voel ik

geen honger meer. — Mijn Vader heeft daar vele woningen.” » Sara,” zeide ik, » gij schijnt eenige kennis te hebben van de H. Schrift; kunt gij lezen?” » Ik kan een weinig spellen, ik kan niet lezen zoo als gij blanke lieden; och, indien ik konde!” Hier barstte zij uit in tranen; maar hare bedaardheid herkegen hebbende, voegde zij daarbij: » Dit, Mevrouw! is hetgene ik boven alles noodig heb, nog meer dan eten en drinken. O! hoe dikwijls bid ik God mij te leeren lezen, en Hij leert mij iets; want als ik een Bijbel in handen neem kniel ik neder en bid; dan leert Hij mij zeer vele woorden verstaan, en die zijn zoo aangenaam, dat ik slechts wensch nog meer te weten. — O! als ik naar huis ga in den hemel, dan weet ik alles, dan heb ik niet noodig iets meerder te lezen.” —

In een van de vele bezoeken, die zij mij naderhand gaf, verhaalde zij mij de volgende geschiedenis van hare bekeering. Zij leefde, alvorens echtgenoot en moeder te zijn, zonder hoop, en zonder kennis van God in de wereld, zijnde opgevoed in de grootste onwetendheid. Haar man behandelde haar met hardheid, zij werd neerslagtig en treurig, en om hare eigene, hoewel eenvoudige woorden te gebruiken. » Ik loop treuren alle dagen: als het avond wordt komt mijn man misnoegd te huis;

dan denk ik : och had Sara maar eenen vriend. Ik wilde het niet aan de bureu vertellen, hoe ik gekweld werd : dat had het slechts erger gemaakt; alleen schreide ik elken nacht en dag, om eenen goeden vriend. Op een' Zondag kwam eene goede buurvrouw, en zeide : » Kom, Sara ! ga meê naar Gods huis ; » ik riep mijne kinderen, en zeide hun, zoo lang in huis te blijven als ik uit was. Toen ik daar kwam, verhaalde een Prediker van Jezus, hoe Hij in een' stal geboren was ; hoe Hij zijn geheele leven dóór geleden had ; op een groot kruis stierf, begraven was, weder opgestaan en ten hemel gevaren ; en nu altijd een Vriend van zondaars is. Ook zeide hij, indien gij mismoe-dig zijt, keert u tot Jezus, Hij is de beste Vriend in droefenis en bedruktheid ; Hij geneest alle uwe mismoe-digheden ; Hij neemt weg uwe bezwaren ; Hij ondersteunt u, en maakt u gewillig tot lijden. — Toen ik naar huis ging overdacht ik veel van hetgene de Prediker gezegd had, en dacht : dit is de Vriend dien gij behoeft, dit is de Vriend daar ik zoo lang om geweend heb ; arme, onwetende Sara ! nooit hoordet gij te voren zoo veel van Jezus. Toen poogde ik Jezus te zeggen, hoe zeer ik zulk eenen vriend noodig had ; maar ach ; mijn hart was zoo verhard : ik kon niet gevoelen, kon niet bidden, kon Jezus niet beminnen, ofschoon

Hij zoo goed is: dit maakte mijne droefheid hoe langer hoe grooter. Toen het weêr Zondag was, gevoelde ik behoefte om weer te gaan, ik zit neêr in de deur, en hoor den Prediker verhalen hoe slecht mijn hart is, geen liefde tot God, geen liefde tot Jezus, geen liefde tot het gebed. Zoo zag ik dan, dat ik Jezus niet tot Vriend kon hebben, omdat mijn hart zoo slecht was. Ik bad den geheelen weg naar huis: Jezus, maak mijn hart beter! Te huis zijnde, was ik bedroefd over mijn boos hart, maar ik wist niet hoe ik het zoude verbeteren. In het naar bed gaan overdacht ik, wat die woorden zeggen wilden: » Gij moet op nieuw geboren worden." Toen mijn man naar zijn werk was gegaan, liep ik naar mijne goede buurvrouw, en vroeg haar of de Bijbel zoo zegt? Toen las zij mij voor, dáár waar die groote man bij nacht Jezus gaat bezoeken, omdat hij bevreesd was over dag te gaan. Ik dacht, hij was gelijk aan Sara: zij moest in het geheim gaan, om iets van Jezus te hooren, anders werd haar man kwaad. Ik gevoelde mij in mijn binnenste aangemoedigd, en besloot, Jezus tot Vriend te willen hebben. Daarop vroeg ik mijne buurvrouw, hoe ik een goed hart zou verkrijgen? zij antwoordde: geef uw hart aan Jezus: Hij wil u den Heiligen Geest geven om het beter te maken. Sara wist niet wat zij

meende — zij had nooit gehoord van den H. Geest. Zij zeide: ga den volgenden Zondag weder; zij zoude den Prediker over mij spreken, — hij zoude mij verhalen wat ik te doen had. Dus ging Sara om te hooren, hoe zij zou wedergeboren worden. De Prediker zeide: Gij moet nedervallen voor God, Hem beken- nen dat gij bedroefd zijt, omdat gij zondigt; verhaal Hem dat gij gaarne een beter hart zoudt willen hebben, smeeek Hem om Jezus Christus wil u den Heiligen Geest te willen geven, en uw hart nieuw te willen maken. Toen ging Sara naar huis, gevoelde zich verligt, omdat zij den weg wist; in huis zijnde, zeide ik: Sara kan Zondags niet meer arbeiden, want dit is tegen Gods gebod; dan arbeid ik liever 's nachts als de maan schijnt. Daarop zette mijn man mij aan om in dien nacht koren te maaïen, hij was zoo ontevreden: ik had be- hoefte veel te bidden, ik ging dan uit om ko- ren te maaïen, en had den geheelen tijd door; toen ik te huis kwam, knielde ik neder en bad Jezus, mij mijn boos hart te ontnemen; — ik kan geen boos hart dragen; bid, mij den H. Geest te geven, en mijn hart weeker te ma- ken; alzoo liep Sara eene menigte dagen bid- den om een nieuw hart. Sara ging iederen Zondag naar Gods huis, en elken dag naar hare goede buurvrouw om in den Bijbel te hoo-

ren lezen. Aldus, na eene groote poos, gaf God mij geheel vrede in mijn gemoed. Ik beminde Jezus, bad gaarne tot Hem, en openbaarde Hem gaarne alle mijne zorgen. Hij neemt mij de droefheid af en maakt mijne gansche ziel verheugd: alleen bedroeft het mij dat ik niet in den Bijbel kan lezen, en leeren aan Jezus gelijk worden; ik wilde ook gaarne gelijk worden aan Zijn geliefd volk, daar de Bijbel van spreekt: daarom maak ik vele bezems, en ga heen om daarvoor een' Bijbel te krijgen. Daarop ga ik, en vraag mijne huurvrouw, of zij mij zoude willen leeren lezen? zij antwoordt: ja; ik ga vele dagen om letters te leeren, bid altoos God, mij Zijn heilig woord te helpen leeren lezen. Aldus, Mevrouw! leer ik goede lofzangen lezen, en leer ik de goede woorden spellen van den Bijbel. Zoo neem ik iederen dag den Bijbel; verhaal mijne kinderen dat het Gods woord is; verhaal hun, hoe Jezus voor zondaars op het kruis stierf, dan laat ik hen allen nederknielen, en ik bid God, hun een nieuw hart te geven, en ik bid voor mijn' man. Och! wat was ik bedroefd toen hij stierf. En nu leeft Sara als eene arme Indiaansche weduwe reeds zeer vele jaren, en vind altijd in Jezus een' Vriend, Man en Broeder; en Hij maakt mij gewillig om te lijden, gewillig om nog lang in deze booze wereld te leven,

indien Hij het goed vindt; maar boven alles bid ik, dat Hij mij veel hoop op de heerlijkheid geven wil, als ik sterf. Zoo wacht ik nu geduldig tot mijne verandering komt."

Terwijl zij dit verhaal deed, gaf hare houding het duidelijkst bewijs van de gevoelens harer ziele; het was blijkbaar, dat zij veel overdacht dat weinige, hetwelk zij van de Goddelijke zaken wist, en hetgene zij van Gods woord wist, was voor haar gelijk honig en honigzeem.

Zij bragt gewoonlijk zand, in zakken, naar het dorp, en verkocht het voor eetwaren. — Nu en dan bragt zij druiven en andere soorten van vruchten. Maar als zij terug keerde, sloeg zij geen acht op iets, uitgezonderd op kinderen, welke zij zelden voorbij ging zonder een liefderijk woord te zeggen van vermaning om goed te zijn, hunne gebeden op te zeggen, Gods woord te leeren lezen, enz., vergezeld van een tros druiven of een appel. Aldus won zij de genegenheid van menig klein hart, en dikwijls kon men haar gadeslaan, met de handen ten hemel geheven als of zij bad. Eens vroeg ik haar, hoe zij, zoo oud en zwak als zij was, nog zulke zware vrachten kon brengen. » Och, » antwoordde zij, » als ik groote vrachten krijg, dan bid ik God, mij krachten te verleen, om die te dragen. Zoo ga ik

voort, den ganschen weg overdenkende, hoe goed God is, dat Hij Zijnen eenigen Zoon gaf, om voor zondaars te sterven; overdenk, hoe goed Jezus was, zoo veel voor zulke ellendige schepsels te lijden, hoe goed de Heilige Geest was, van in mijn boos hart te komen, en het geheel nieuw te maken. Aldus maken deze zoete gedachten mijn gemoed vol vreugde: ik denk nooit hoe zwaar deze zak met zand op mijn' ouden rug is." Hier zeide ik tot mijn eigen hart: leer hoe gij uwe zware vracht van zonde en ongeloof moet dragen.

Eens ging zij voorbij met een' zak met zand. Bij hare terugkomst sprak zij mij aan. — Ik vroeg haar hoe veel Mevrouw . . . haar voor het zand gegeven had? Zij was niet gewillig het te zeggen, en ik was beducht, dat zij het niet zeggen wilde, uit vrees dat ik mijne gewone gave terug zoude houden, als ik zag, wat zij reeds ontvangen had. Ik drong er daarom op aan, dat zij het mij zoude laten zien. Ten laatste stemde zij er in toe; en ik nam uit den zak een been, bijna van het vleesch ontdaan, niet toereikend voor een' halven maaltijd. — » Is dit alles? » riep ik uit, » ontdeed zich dat rijke mensch aldus van u? hoe gruwzaam! hoe hardnekkig! » » Mevrouw, » antwoordde zij, » dit was het dat mij terug hield het aan u te laten zien, ik vreesde wel,

dat gij gramstorig zoudt worden; ik hoop dat zij de volgende keer een wecker hart zal hebben: zij vergat nu slechts hoe Jezus beloofde, haar alles te zullen wedergeven, dat zij aan Sara gaf: gij moet niet ontevreden zijn, ik zal God bidden haar een veel beter hart te schenken. De overtuiging dat zij veel van den Geest bezat van Hem, die zeide: » Zegen hen die u vloeken, » ontstond in mijn binnenste; ik geloof dat ik nooit meer zelf-afkeer en vernedering gevoelde, ik verliet haar voor eenige oogenblikken, en van de weinige versterkingen die ik bezat, gaf ik haar een gedeelte. Zij ontving dezelve met de levendigste teekenen van dankbaarheid, stond op om te vertrekken, ging naar de deur, en daarop zich omkeerende, zag zij mij in het aangezicht, met blijkbare aandoening. — » Sara, » zeide ik, » wat wenscht gij? » (veronderstellende dat zij iets noodig had waaraan ik niet gedacht had, en waarnaar zij vreesde te vragen.) » Ach, mijne goede Mevrouw, » zeide zij, » niets; alleen vrees ik dat uw goed hart hoogmoed gevoelt, omdat gij meer geeft voor niets, dan Mevrouw . . . voor zand. »

Deze getrouwheid, gevoegd bij hare godsvrucht en dankbaarheid, trof mij gevoelig, en in tranen uitbarstende, zeide ik: » Ach, Sara! als gij bidt dat Mevrouw . . . een wecker hart mag krijgen, vergeet dan niet te bidden dat

het mijne nederiger mag worden." » Dat zal ik, Mevrouw, dat zal ik!" riep zij uit met vreugde, en spoedde zich weg.

Eene andere voortreffelijkheid in haar karakter was, dat zij Gods huis beminde, en aldaar dikwijls verscheen, wanneer door ongunstig weêr, of om andere redenen, menig eene zitplaats ledig was. Zij was altijd vroeg op, en altijd zindelijk, en hare kleeding zonder gaten; ofschoon dikwijls geheel gelapt. Zij was zeer oud en zwak, en toch stond zij gewoonlijk, gedurende de openbare dienst, met de oogen op den Prediker gevestigd.

In de lente van 1818 merkten hare vrienden op, dat zij niet zoo als gewoonlijk, in de openbare godsdienst verscheen, en ééne van hare weldoensters vroeg haar naar de oorzaak, waarop zij met tranen in de oogen verhaalde, dat hare kleederen zoo oud en gelapt waren, dat zij niet met genoeg en betamelijkheid konde komen: er bijvoegende, dat zij God reeds gebeden had haar hiervan te voorzien, omdat zij zoo zeer noodig had in Zijn bedehuis te gaan, gevende een sterk verlangen te kennen, om zich over te geven en onderworpen te zijn aan Zijnen wil. — Dit was spoedig medegedeeld aan eenige vrienden, die haar voorzagen van een betamelijk pak kleederen. Dit geschenk overmagtigde geheel haar dankbaar hart. Zij ont-

ving het als uit de hand van haren hemelschen Vader en liefderijken Verlosser, ter verhooring van haar gebed, en zij zeide: zij zoude Jezus verhalen, hoe goed Zijn dierbaar volk was jegens dit arm oud schepsel, en haren goeden Vader bidden, hun eene groote vergelding te geven.

Het laatste bezoek dat ik van haar had, was in den zomer van 1818: zij klaagde over groote matheid en pijn in hare leden, en toonde mij haren voet, die zeer gezwollen was. Ik onderzocht naar de oorzaak. » Och, » zeide zij, met eenen vrolijken glimlach, » de dood komt aansluipen, ik zie van daag om naar eene grafplaats: Sara moet er weldra inleggen. » » Wel, zijt gij gewillig te sterven? Gevoelt gij u gereed? » » Ach! ik hoop, Mevrouw, indien mijn boos hart waarheid spreekt, dat ik gewillig en gereed ben, te doen zoo als Jezus mij gebiedt: indien Hij zegt: gij moet sterven, dan zal ik blij zijn, henen te gaan en bij Hem te zijn; indien Hij zegt: blijf leven en lijd nog veel meer, dan ben ik gewillig het te doen; ik denk dat Jezus het best weet. Nu en dan krijg ik zulk een verlangen naar den Hemel, ik verlang Jezus te aanschouwen, gelukkige engelen en heiligen te zien; mijn boos hart weg te werpen, mijn oud ligchaam neder te leggen, en dáár heen te gaan waar geen zonde meer

is. Dan verhaal ik het aan Jezus; Hij zegt: Sara, ik maak eene plaats voor u gereed, en ik zal u spoedig tot mij nemen, dan ben ik geheel gelijk een kind, en heb niet noodig te gaan, tot Hij mij roept."

Bij verloop van drie weken na dezen tijd, hoorde ik dat Sara naar eene betere wereld was verplaatst.